

sådana sinnesslöa, hvilka stå utanför den samfundshjelp, som lemnas genom asyler, uppfostringsanstalter och arbetshem.

Stockholm den 21 januari 1899.

J. G. *Hasén.*

N:o 17.

Af herr **C. Sandquist**, om ändring af 6 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Vid 1897 års riksdag väckte undertecknad motion (n:o 6) i syfte att vinna sådan ändring i 6 § uti lag af den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, att »inkomst genom aflöning» måtte göras likställig med öfrig vägskattskyldig »inkomst, som uppgår till minst ett tusen kronor.» Lagutskottet vitsordade då motionens berättigade syfte, men det afstyrkte dock densamma af det skäl, att flera med inkomst genom aflöning likställiga beskattningsföremål icke blifvit uti motionen medtagna.

Vid förra årets riksdag förnyade jag samma motion i öfverensstämmelse med den af lagutskottet gifna vinken, med yrkande således derpå, att »inkomst genom aflöning» eller motsvarande inkomst ur annan källa, såsom arvode, pension, lifränta och dylikt, uppgående till minst ett tusen kronor, måtte göras likställig med öfrig vägskattskyldig inkomst.

Genom lagutskottets hemställan och Andra Kammarens i enlighet dermed fattade beslut befrämjades på ett erkännansvärdt sätt syftemalet med min motion. Då emellertid Första Kammaren afslog till alla delar

utskottets gjorda hemställan; och syftemålet med min motion sålunda, i likhet med öfriga motioner rörande önskade förändringar i väglagen, icke vann Riksdagens bifall, så föranlåtes jag återkomma med densamma, denna gång med ändringsförslag i samma syfte, som vederbörande utskott förra året afgaf och Andra Kammaren fann skäligt bifalla.

Om än gerna medgifves, att genom bestämmelserna uti 6 § af väglagen ett ganska viktigt steg tagits i syfte att bereda lättnad åt den i mantal satta jorden, som förr ensam betungades med väghållningsbesvärets utgörande, så torde dock icke kunna förnekas, att samma bestämmelser lemna mycket att önska med hänsyn dertill, att ganska svaga beskattningsföremål blifvit ålagda att deltaga uti väghållningsbesvärets utgörande, då deremot beskattningsföremål med tillräcklig bärkraft blifvit derifrån frikända. Ty enligt berörda lagstadganden drabbas oftast nog fattige egare eller innehafvare af »annan fastighet, taxerad till åtta hundra kronor», af att för dylik, högst torftig fastighet erlägga vägs-katt, men alla herrar tjenstemän, pensionärer och lifrätttagare med flere äro för den bestämda inkomst, de åtnjuta genom aflöning, arfvode, pension, lifränta och dylikt, derifrån befriade. Att lagbestämmelser, som vålla slik orättvisa, icke kunna vara grundade på »allmännelig människokärlek» och ännu mindre på kärleken till de »små» och »svaga» i samhället, något som man dock sökt göra troligt, det ligger ju i öppen dag.

Men icke blott med fästadt afseende på nu påpekade orättvisa lemna mera nämnda paragraf mycket att önska. Ut i alla sådana väghållningsdistrikt, hvarest föga eller inga industriella företag finnas, räcker den mycket obetydliga bråkdel af vägs-katten, som inflyter ifrån lägenhets-egare, några få handlande och kapitalister, icke ens till att betäcka förvaltningskostnaderna, och ännu mindre förmår den att uti någon nämnvärd mån minska den hårdt tryckande väghållningsbördan.

I öfverensstämmelse med rättvisans fordringar och för handen varande behof af lättnad uti väghållningsbesvärets utgörande framträder därför, enligt min öfvertygelse, såsom oafvisligt kraf:

»att inkomst genom aflöning, arfvode och traktamente, eller annan med allmän eller enskild tjenstebefattning förenad förmån, pension, årligt understöd, gratifikation, lifränta och undantagsförmån, för de fall, att sådan inkomst uppgår till minst ett tusen kronor, göres likställig med öfrig, enligt momentet d) vägs-kattskyldig inkomst.

Alldenstund 3 punkten, rörande undantag ifrån skyldigheten att deltaga uti väghållningsbesvärets fullgörande, utgör sjelfva grunden för

ofvannämnda beskattningsföremåls hittills gällande vägskattefrihet, alltså kan väl ofvan anförda, ofafvisliga kraf icke uppfyllas med mindre än att grunden till den klandervärda vägskattefriheten borttages.

På grund af det anförda får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta: att punkten 3 af momentet d) i 6 § uti lag af den 23 oktober 1891, angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, måtte utgå.

Om remiss till lagutskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 23 januari 1899.

Carl Sandquist.

I motionens syfte instämma:

J. A. Lundström.

J. Nordin.